

POSTANOWIENIE

Dnia 22 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa R. T. i M. T.
przeciwko Ł. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w P.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 22 maja 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 23 maja 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza na rzecz powodów od pozwanej kwotę 3600,- (trzy tysiące sześćset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ § 1 i 2 k.p.c. wskazując na jej cechy konstrukcyjne i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia.

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez

skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. W wypadku powołania we wniosku przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. należy sformułować zagadnienie prawne oraz przedstawić odrębną, pogłębioną argumentację prawną wskazującą na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01 OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, nie publ.).

Przedstawione zagadnienie nie jest zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Skarżąca nie wykazała bowiem, że ma ono poważny, uniwersalny i istotny charakter, wywołuje zasadnicze kontrowersje lub rozbieżne oceny prawne i nie zostało dotychczas rozstrzygnięte przez Sąd Najwyższy, a jego rozstrzygnięcie jest konieczne zarówno dla prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy, jak i przyczyni się do rozwoju judykatury. W kwestii związku przyczynowego pomiędzy ustanowieniem obszaru ograniczonego użytkowania i obniżeniem wartości nieruchomości będącego następstwem nie tylko ograniczeń przewidzianych w treści aktu ustanawiającego ten obszar ale również immisji Sąd Najwyższy wypowiadał się już wielokrotnie stwierdzając, że obniżenie wartości nieruchomości wynika również z zawężenia granic prawa własności i ścieśnienia wyłącznego władztwa właściciela, który będzie musiał znosić dopuszczalne na tym terenie immisje. Oznacza to, że od chwili ustanowienia takiego została wyłączona ochrona prawa własności w zakresie dotyczącym immisji a właścicielowi w zakresie ograniczenia przysługuje roszczenie odszkodowawcze określone w art. 129 ust. 2 p.o.ś. (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 2009 r., II CSK 546/08, nie publ., z dnia 6 maja 2010 r., II CSK 602/09, nie publ., z dnia 25 maja 2012 r., I CSK 509/11, nie publ., z dnia 21 sierpnia 2013 r., II CSK 578/12, nie publ., postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2010 r., III CZP 128/09, nie publ. i z dnia 9 kwietnia 2010 r., III CZP 17/10, nie publ.). Podstawę ustalenia, czy takie ograniczenie zachodzi, stanowią immisje przekraczające standardy jakości środowiska istniejące w dacie wejścia po raz pierwszy w życie aktu ustanawiającego obszar ograniczonego użytkowania, stąd kwestia czy i jakie istniały immisje przed tą datą pozostaje bez znaczenia dla rozstrzygnięcia.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1, art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 2 pkt 6 i § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. 2015, poz. 1800).